

canafuri, caracteristice epocii, și pînă la perdelele-ecrane, colorate în tonalități sugestive pentru locul și lumea respectivă, sau la mobilierul cu lucruri vechi, dar și cu unele noi, după „ultima modă” victoriană, montarea de la Bacău a însemnat o reușită deosebit de picturală. Regretăm că măcar pentru comparație nu am văzut și spectacolul Teatrului Național din Craiova cu aceeași comedie a lui Wilde.

Cu detalii sugestive și bogate a fost montată la Teatrul Municipal piesa *Omul care aduce ploaie*, de N. Richard Nash (regia Liviu Ciulei, decoruri Paul Bortnovschi și Mircea Bodianu, costume Maria Bortnovschi). Acțiunea acestei piese se petrece într-o fermă din vestul Statelor Unite ale Americii și scenografia a folosit cu ingeniozitate un decor fix — fațada fermei — la început avînd o perdea în mijloc și făcînd loc pe măsura desfășurării acțiunii în dreapta sau în stînga unor porțiuni de încăperi, în care era biroul șerifului sau, mai tirziu, magazia unde Lizzie și Starbuck își destăinuiesc visurile și își confruntă viețile. Cea mai bună parte din acțiune se petrece însă în sufrageria sau camera de zi a familiei Curry și aici locul și epoca au fost indicate atît prin decorul sobru al încăperii, în care era un telefon vetust, cît și prin cadrul fix din față, care sugera în partea de sus fațada etajului fermei, cu trei ferestre. De ase-

menea, în tot timpul acțiunii, rămîneau în fața spectatorului cele două aripi de lemn, care prelungeau deschiderea propriu-zisă a scenei și sugerau pereții de lemn ai construcției. Folosind cu inteligență unele referințe din text, scenografia a adus și unele amănunte care completau atmosfera locală, de pildă cactușii și pompa aflate în primul plan. Costumele au contribuit în mare măsură la individualizarea personajelor și la precizarea atmosferei, fiind precise și totuși lucrute cu oarecare fantezie și avînd detalii caracteristice (pălăriile de văcari, desenul cămășilor, rochia Lizziei, cismele de format învechit etc.).

La picturalitatea spectacolului au contribuit de asemenea luminația fericit folosită, precum și o seamă de grupări ale personajelor, care aduceau expresivitate și plasticitate viziunii scenice. Astfel, scena în care Lizzie și tatăl ei vorbesc, sprijinindu-se cu pieptul de masă și stînd cu coatele apropiate unul de altul ca într-o pictură de gen, sau atitudinile plastice din scena dintre Lizzie și „stelarul” Starbuck, scenă ce se petrece în magazia fermei, au constituit adevărate inoanți de viziune și mișcare scenică, pe care regizorii noștri nu le aduc decît prea rar. Actorii, regia, scenografia și luminația au țesut și pictural atmosfera necesară unei piese de finețe și semnificațiile aceleia a lui Richard Nash.

Petru COMARNESCU

clar...

UN MEDALION — O creație cu totul excepțională a realizat în acest spectacol actrița Clody Bertola. E greu de descris în cîteva cuvinte jocul său nuanțat în rolul Lizzie, redarea stărilor de deznădejde sau a sclipirilor de speranță, a căutărilor disperate sau a atitudinilor ostentative pentru a-și ascunde năzuințele, la început; apoi, transformarea ei, cînd curajul și optimismul cresc vertiginos, cînd Lizzie devine femeie. Subliniem ca deosebit de reușită scena din magazie, cînd uitîndu-se în ochii lui Starbuck, Lizzie se descoperă frumoasă.

Transformarea actriței în aceste clipe este impresionantă.

(Magdalena Focșa, în *cronica la Omul care aduce ploaie — Teatrul Municipal*. „Informația Bucureștului”, Nr. 1142.)

...obscur

OTHELLO LA I.L.L.C. — În partea a doua, în afară de cîteva melodii, autorii ne-au prezentat o *izbitură parodie* după tragedia „Othello”. *Textul folosind ritmul poeziei lui Shakespeare* reușește să biciuiască unele aspecte negative privind spațiul locativ.

(D. Sandu, în *cronica la Mărțișoare pe portativ — Echipa artistică a Armatei, Cluj*. „Făclia”, nr. 3256.)